

(1949 -)

SAİD GÜNDÜZ

1949 İSPARTA Eğirdir doğumlu Said Gündüz, Emirdağ Lâhikası-2’de Üstad Bediüzzaman hazretlerinin anlattığı ‘motorlu kayak’ hadisesinin baş kahramanı, “Demirci Salih Gündüz”ün oğludur. Batma tehlikesi geçiren kayıkta bulunan ve mektupta bahsedilen çocuk, Said Gündüz’dür. Babasından dinlediği ve hatırlayabildiği kadarıyla hadiseyi anlatıyor. Kaydettiğimiz kayak hatıraları babası Demirci Salih’le aynı olduğundan o kısmın teferruatını oraya havale ediyorum. (Bkz. Salih Gündüz)

İÇİNDE BULUNAN ÇOCUĞA BİR PARÇA ACIDIM

1954 senesinde Eğirdir Gölü’nde evler büyüklüğündeki dalgalara tutulan ve içinde Hz. Üstad’la beraber altı kişinin bulunduğu motorlu kayak içinde, beş yaşındaki küçük Said de vardır. Bediüzzaman hadiseyi şöyle anlatıyor:

“Ben daha fırtına ve yağmur başlamadan evvel hiss-i kablelvuku ile hazine-i rahmete bir anahtar olacak dehşetli ve heyecanlı bir musibet hissettiğimden mütemadiyen Cevşen’i ve Şah-ı Nakşibend’in virdini okuyordum. Denizin o dehşeti içinde kemal-i şevkle o mübarek denizi kabir olarak kabul ediyordum. Böyle kazayla vefat eden şehit hükmünde olduğu gibi, şehit de veli hükmünde olmasından altı arkadaşına acımadım. Yalnız içinde bulunan çocuğa bir parça acıdım. O kayığın makinesi bozulduğu ve yelkeni de rüzgâr onun aksiyeli geldiği için faide vermediğini ve denizin mevcleri de pek büyük; evvelâ kayığa ve zahiren bize hücum etmesiyle beraber kayığın içine girmediği için kemal-i sabır ve şükürle karşıladık ve salimen sahile çıktık. ‘Elhamdülillahî alâküllihal’ dedik... Said Nursî” (Emirdağ Lâhikası-2, 198)

KARPUZU YİYİP YEMEDİĞİMİ HATIRLAMİYORUM

“Babam bu olayın ertesi sabahı Üstad’ın yanına gitmiş. Üstad ona bir karpuz vermiş, ‘Git bu karpuzu Said’e ver, yesin’ demiş.

“1949 yılı doğumluyum. O hadise 1954’te olduğuna göre ben beş yaşındaymışım. Üstad’ın bana gönderdiği karpuzu yiyip yemediğimi hatırlamıyorum. Kayıkta korkmayan bir Üstad, bir de benmişim.

“Üstad pederimin demirci dükkânına arada bir gelirdi. Millet hemen başına toplanırdı. Bizim Eğirdir Bağlar’da Konya yolu üstünde bahçemiz vardı. Üstad gezmeye çıktığı zaman bizim bahçeye de uğrardı. Daha sonraları Üstad’la görüşmem, dayım Osman Çağlar’ın götürmesiyle oldu.

MENFÎ BİR HADİSEYİ ÜSTAD ÖNLEDİ..

“Zübeyir Ağabey, Üstad hazretlerinin Barla’ya gitmesi için Eğirdir kaymakamından müsaade almaya gidiyor. Kaymakam, Zübeyir ağabeyi merdivenlerden bir ittiriyor; eğer merdiven korkuluklarına tutunmasa gitti... Peder de bunu duyuyor, sinirleniyor. ‘Bunu nasıl yapar bu terbiyesiz adam!’ diye hiddetleniyor. Kaymakama kadar gidiyor; ona ders verecek, gözdağı verecek, öldürecek... Bu arada Üstad haber alıyor, iki defa haber gönderiyor, ‘Gitme, yapma; menfi hareketten men edilmişiz, müspet hareket ediniz...’ diye. Peder efeydi tabi...

“Kaymakam o sırada odasında yokmuş. Bekliyor, nasıl olsa gelecek diye... Bu sırada Üstad bizzat arabasıyla Eğirdir kaymakamlığının önüne varıyor, menfi hadise vuku bulmasın diye... Babam Demirci Salih’i arabaya alıyor, götürüyor.”